

εμπάσθη εἰς δύο μερίδας, ἀποσκιρτησάντων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Θιέρτου τῶν ἐγκριτοτέρων αὐτοῦ μελῶν καὶ ἰδρυσάντων τὸ ἀριστερὸν κέντρον, ἥτοι τὴν μερίδα τῶν μετριοφρόνων δημοκρατικῶν. Κατὰ τὴν νῦν ὕφεστώσαν ἐν Γαλλίᾳ πολιτικὴν κρίσιν, οἱ Αὐρηλιανοὶ συνησπισμένοι μετὰ τῶν ἄλλων μοναρχικῶν μερίδων ἀκολουθοῦσι τὴν σημαίαν τοῦ στρατάρχου προέδρου τῆς Δημοκρατίας, κυμαινόμενοι μὲν ἐνίοτε μεταξὺ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν συμπαθειῶν καὶ τῆς ἐνεστάσης συμμαχίας, πλὴν συνυπέχοντες τὴν εὐθύνην τῶν κυβερνητικῶν ἀτασθαλιῶν καὶ ἀνομημάτων.

ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΛΕΙΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Σιλβίου Πελλίκου).

Τίμα τὴν γυναῖκα, πλὴν φοβοῦ τὴν κινδυνώδη καλλονὴν τῆς, πολὺ μᾶλλον φοβοῦ τὸ εὐαπάτητον τῆς καρδίας σου.

Εὐτυχὴς σὺ, ἐάν οὐδεμιᾶς ἄλλης θερμῶς ἐρασθῇς πλὴν ἐκείνης ἣν θελήσῃς καὶ δυνηθῇς νὰ ἐκλέξῃς σύντροφον ὅλου τοῦ βίου σου.

Τήρει τὴν καρδίαν σου ἀπηλλαγμένην πάσης ἐρωτικῆς ἀλύσεως, ἥ νὰ ἐγκαταλείψῃς αὐτὴν ἔρμαιον γυναικὸς μικρᾶς ἀξίας. Ἄνθρωπος οὐχὶ ὑψηλῶν αἰσθημάτων πιθάνον νὰ νύτῃ μετ' αὐτῆς, σὺ δὲν θὰ ἠδύνασο. Σὺ ἔχεις ἀνάγκην ἢ ἰσοδίου ἐλευθερίας ἢ συνεύνου συμμεριζομένης τὴν γενναίαν ἰδέαν ἣν περὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἔχεις, ἰδίως δὲ περὶ τοῦ γυναικείου φύλου.

Αὕτη δέον νὰ ᾖ μία τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων ψυχῶν αἵτινες ὑψηλῶς ἐννοοῦσι τὸ ὠραῖον τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἔρωτος. Πρόσεχε μὴ πλάσῃς αὐτὴν τοιαύτην διὰ τῆς φαντασίας σου, ἐνῶ πράγματι πᾶν ἄλλο θὰ ᾔτο.

Ἐάν τοιαύτην εὕρῃς αὐτὴν· ἐάν τὴν βλέπῃς ἀναμυρρήστως ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἔρωτος φλεγομένην· ἐάν βλέπῃς αὐτὴν ὑπὸ εὐγενούς κατεχομένην ἐνθου-

ΖΑΚ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Γ'.

σισμοῦ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν· ἐάν τὴν βλέπῃς ἀσχολουμένην περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν παντὸς ἐφικτοῦ αὐτῇ ἀγαθοῦ· ἐάν τὴν βλέπῃς ἀσπονδον οὖσαν ἐχθρὰν πρὸς πᾶσας τὰς ἠθικὰς ταπεινὰς πράξεις· ἐάν μετὰ τῶν προτερημάτων τούτων συνδέῃ νοῦν καλλιεργημένον, οὐδόλως δὲ κατέχεται ὑπὸ τῆς κενοδοξίας τοῦ νὰ ἐπιδεικνύῃ αὐτόν· ἐάν μάλιστα, τοιαύτη οὖσα, ᾖ καὶ ἡ ταπεινότερα τῶν γυναικῶν· ἐάν οἱ λόγοι τῆς ὅλοι καὶ πᾶσαι τῆς αἰ πράξεις πνέουσιν ἀγαθότητα, ἀπερίττον φυσικότητα, ὕψος αἰσθημάτων, ἀκράδαντον ἐπιμονὴν πρὸς τὰ καθήκοντά της, προσοχὴν πρὸς τὸ νὰ μὴ λυπήσῃ οὐδένα καὶ νὰ παρηγορῇ τοὺς τεθλιμμένους, νὰ ποιῇται χρῆσιν τῶν γοήτρων αὐτῆς πρὸς ἐξυγενισμόν τῶν αἰσθημάτων τῶν ἄλλων—τότε ἀγάπα αὐτὴν δι' ἔρωτος μεγάλου, ἔρωτος ἀξίου αὐτῆς!

Ἔστω σοι ἄγγελος φύλαξ· ἔστω σοι ὡς ζῶσα ἔκφρασις τῆς θείας ἐντολῆς τοῦ ν' ἀπέχῃς πάσης χαμερπείας, τοῦ νὰ σπεύδῃς πρὸς πᾶσαν εὐγενῆ πράξιν. Σκέφθητι εἰς πᾶσαν σου ἐπιχείρησιν νὰ τυγχάνῃς τῆς ἐπιδοκιμασίας αὐτῆς· σκέφθητι ἵνα αἱ πράξεις σου ὥσι τοιαῦται ὥστε ἡ ὠραία τῆς ψυχῇ ν' ἀγάλλεται ἔχουσα σε φίλον· σκέφθητι νὰ τιμᾷς αὐτὴν, οὐχὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, —τοῦτο ὀλίγον ἐνδιαφέρει—ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ παντεπόπτου βλέμματος τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν ἡ γυνὴ ἐκείνη ἔχῃ ψυχὴν τόσῳ ἔξοχον καὶ πιστὴν πρὸς τὴν θρησκείαν, ὁ μέγας πρὸς αὐτὴν ἔρωτος σου δὲν θὰ εἶναι ὑπερβολή, δὲν θὰ εἶναι εἰδωλολατρεία. Σὺ θὰ τὴν ἀγαπᾷς μάλιστα διότι αἱ βουλήσεις αὐτῆς ἐν πλήρει ἔσονται ἀρμονία μὲ τὰς τοῦ Θεοῦ θαυμάζων τὰς μὲν, θέλεις θαυμάζει τὰς δὲ, ἡ μᾶλλον ἔσονται πάντοτε αἱ βουλήσεις Ἐκείνου αἱ ὑπὸ σοῦ θαυμαζόμεναι. Ὡστε ἐάν ἡδύνατὸ ποτε αἱ βουλήσεις αὐτῆς νὰ καταστῶσι διάφοροι τῶν τοῦ Θεοῦ, ἡ θελξικάρδιος γοητεία θὰ διελύετο, σὺ δὲν θὰ ἠγάπας πλέον αὐτὴν.

Πολλὰ κοιναὶ ψυχὰι νομίζουσι χιμαϊρικὸν τὸν εὐγενέστατον τοῦτον ἔρω-

ταῖς αὐταῖς βεβαίως ἀγνοοῦσι τί ἐστὶν ἔξοχος γυνή. Οἰκτεῖρον τὸ ταπεινὸν καὶ εὐτελὲς τῶν γνώσεων αὐτῶν. Ἐρωτες ἀγνοὶ καὶ ἰσχυρῶς παροτρύνοντες πρὸς ἀρετὴν, καὶ τοὶ σπάνιοι, ὅμως ὕφιστανται. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ὤφειλον νὰ λέγω-
σιν Ἡ *ἑκείνους* ἢ οὐδένα.

(ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ

Μετ' ἐγκαρδίου ἄλγους καταχωρίζομεν εἰς τὰς σελίδας τοῦ «Ζακυνθίου Ἀνθώνος» τὴν πρὸς τὴν θανούσαν σύζυγον τοῦ περιkleous καθηγητοῦ κ. Α. Μαρτζώκη προσφωνήσιν, ἣν ὑπὸ τὴν ὀδὴν «Ἰνερὰν ἐντύπωσιν τοῦ θανάτου σῆψης» ἔγραψεν ἰταλιστὴ ὁ διάσημος καθηγητὴς Ἐν αὐτῇ εἰ-
αίρονται, καὶ δικαίως, τὰ προτερήματα, ὅ-
ντων ἰκοσμεῖτο ἡ ἐνάρετος ἐκείνη σύζυγος, ἡ ἀ-
παράμιλλος μήτηρ, ἡ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐννο-
σια καὶ μέχρι κερταίας πληρώσασα αὐτὴν γυ-
νὴ· εὐχόμεθα δὲ τῷ Ἰψίστῳ ἵνα τοὺς ὁησαυ-
ροὺς τῆς παρηγορίας τοῦ ἀρθένως ἐπιχώσῃ ἐφ'
ἀπάσης τῆς ἀποφραγισθείσης οἰκουγενείας, διότι
μεγίστη εἶναι ἡ στένοσις, καὶ μὴν ἡ ἀπ' Αὐ-
τοῦ παρερχομένη παραμυθία δύναται ν' ἀντιστα-
θῇ αὐτῇ.

Σ. τ. Δ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΑΡΙΝΑΝ

ΜΕΣΣΑΛΑ ΜΑΡΤΩΚΗ.

Ἀφοῦ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐπὶ τῆς κινδυνευούσης ζωῆς σου ἠγρύπνησαν, ἀφοῦ δὲ τῶν φιλοστοργωτέρων φρον-
τίδων σὲ παρεμύθησαν, καὶ ἀφοῦ ἐ-
κλείσαν τοὺς ὀφθαλμούς σου—τοὺς πο-
λικούς· ἡμῶν ἀστέρας—οἱ υἱοὶ σου μετῆνεγκον ἐπὶ τῶν ὤμων των τὸ πεφιλημένον σκῆνός σου εἰς τὴν ὑ-
στάτην αὐτοῦ κατοικίαν. Ἔτερα τρία τέκνα σου, πρὸ πολλοῦ ἤδη εἰς ἀγγέλους μεταβληθέντα, ἐκόμισαν ἐπὶ τῶν πτε-
ρύγων των τὴν ψυχὴν σου εἰς τὴν αἰωνίαν αὐτῆς πατρίδα.

Ἀριστα βεβαίως καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα προσηνήχθησαν πρὸς τὴν ἀπα-
ράμιλλον μητέρα. Ἀλλὰ πῶς θὰ δυ-
νηθῶ σήμερον νὰ σοὶ ἀποδείξω καὶ ἐγὼ τὸ μέγεθος τῆς εὐγνωμοσύνης μου, καθότι, ἐὰν σὺ ὑπῆρξας δι' ἐμὲ σύζυγος, φίλη καὶ ἀδελφή, ὑπῆρξας ἐπίσης, πα-
ρὰ τὸ ἄνισον τῆς μετὰ τὴν ἡλικί-

ας, καὶ τὸν συνέχοντα ἡμᾶς δεσμὸν, μή-
τηρ καὶ χειραγωγὸς δι' ἐμὲ ὡσαύτως;

Ἀρὰ γε δὲν ἐστήριξας πάντοτε δι'
ἐπαγωγῆς μὲν, πλὴν τελεσιουργοῦ αὐ-
θεντίας, τὰ βήματά μου ἐν τῇ ἀ-
κανθῶδει ὁδῷ τῆς οἰκιακῆς αὐταπαρ-
νήσεως καὶ ἐθελουσίας; Δὲν ἐπειρά-
θης ἄρ' ἂν γε ν' ἀπευγενίσκῃς ἐν τῇ
ψυχῇ μου πᾶν εἶδος ἄβροῦ καὶ γεν-
ναίου φίλτρου; Δὲν κατεπράυνας ἄρ'
γε διὰ συνετῶν παραινήσεων καὶ γλυ-
κειῶν θωπειῶν τὰς σκληρὰς, ὀδύνας,
ἃς ἐνίοτε μοὶ ἐπροξένησεν ἡ τῶν ἄλ-
λων κακοβουλία;

Ἐγὼ ἀπῆλθον ὑπερτάτης γλυ-
κύτερος παραχωρῶν εἰς σὲ τὰ δικαι-
ώματα, ἅτινα, ἀγνοῶ μετὰ πόσης φρο-
νήσεως, εἰς τὸ φύλόν μου ἀδιακρίτως ἀ-
ποδίδονται, καὶ θεωρῶν σε ὡς κυρίαρ-
χον τῆς ὑπάρξεώς μου. Μεθ' ὀπόσης προ-
σοχῆς σὲ ἠκροώμην, μεθ' ὀπόσης προ-
θυμίας σὲ ὑπῆκουον, μεθ' ὀπόσης πί-
στεως ἐναπέθετον εἰς μὲν τὰς χεῖ-
ράς σου τὸν καρπὸν τῶν ἡμερησίων
μόχθων μου, εἰς δὲ τὸν κόλπον σου τοὺς
μυχαιτάτους σκοπούς μου, τὰς ὑπονοίας
μου, τοὺς φόβους μου, τὰς ἐλπίδας μου!

Εἰς ἐμὲ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο ὑπολεί-
πεται ἢ νὰ σοὶ ἀτιμώσω διηνεκῇ λα-
τρείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτῃ, ἐν ᾗ σοὶ
ἀνήγειρα θωμὸν, καὶ ὅπου, ὡς ἐν ναφί,
ἡ γλυκειά σου εἰκὼν διαλάμπει ἐν
ὅλῃ αὐτῇ τῇ ἀκτινοβολίᾳ.

Καὶ ὅμως δὲν ἰσχύω ὅπως μετ' ἡ-
ρεμίας ὑπομείνω τὴν στέρνησίν σου. Σὺ
ἀπῆλθες ἐν τῇ μεγίστῃ ἀνάγκῃ μου,
ὅτε ἡ ἡλικία ἤρχιζε ν' ἀμβλύνη τὴν
ἰσχύν τῆς διανοίας μου καὶ τὴν ρώ-
μην τοῦ σώματός μου—ὅταν ὑπέρ-
ποτε ἀπεθανόμενος τὴν ἀπόνοιαν καὶ
τὰ τερατουργήματα τοῦ πονηροῦ αἰώνου
τοῦ ὀριστικῶς ἐγκαινιάσαντος τοῦ Σα-
τανᾶ τὴν δεσποτείαν, ἡσθάνομην δι-
ερχόμενον ἐκ τῆς καρδίας μου, θερμῶς
ἔτι ἐκ τῆς ζωηφόρου πνοῆς σου,
τὸ πεπηγὸς φύσιμα τῆς ἀμφιβολίας
καὶ τῆς ἀπογνώσεως,—οἴμοι! τῆς ἀ-
πογνώσεως ἐν τῷ τέρματι τῆς ἐκτε-